

„To je dobrý nápad, Veličenstvo,“ přikývl na souhlas. A potom pozdvihl číši k připitku na zdar tohoto plánu, který vlastně pocházel od něho.

Jindřich se zanedlouho po Wernherově odchodu vydal s těžkým srdcem za Markétou. Touto dobou ji už jistě zpravili o tom, co se dnes odehrálo na lovu. Věděl, co ho nyní čeká.

Zastavil se uprostřed ambitu vedoucího k Markétiných komnat, aby si promyslel, jak jí dnešní příhodu vylíčit v mírnějších barvách a jak ji uklidnit.

Miloval Markétu, třebaže byl jejich sňatek jako téměř všechna manželství urozených sjednaná politická dohoda. V jejich případě však šlo o víc – jejich manželství mělo být zárukou trvalého míru mezi dvěma znepřátelenými rody, mezi Lucemburky a brabantskými Reginarovci.

A toto očekávání skutečně splnilo. Situace se uklidnila, ale Jindřicha nezřídka napadlo, zda tomu tak není pouze na povrchu. Nikdy se nezbavil strachu z nového nebezpečí a věděl, že o Markétě to platí dvojnásob.

Zahleděl se na klenbu ambitu ozdobenou freskou a vrátil se v myšlenkách do minulosti.

Sňatek s Markétou znamenal nejen politický úspěch, neboť se změnil v milující manželství. Nejenže si k sobě našli cestu, ale začali si důvěřovat, třebaže pocházeli ze znepřátelených rodů. Život bez Markéty si nyní už nedovedl představit.

Jindřich odtrhl pohled od fresky a zvolna pokračoval v cestě.

Stráž u Markétiných komnat mu vzdala čest a dvorní dáma, jedna z Markétiny početné družiny, mu svěřila, že Její Výsost propustila veškeré služebnictvo, neboť si přeje být sama.

Jindřich moc dobře věděl proč.

Povzdychl si jen a nechal se dvorní dámou uvést do Markétiny ložnice.

Markéta seděla na okraji širokého lože s baldachýnem, pobledlou tvář ztrápenou, oči uplakané.

„To, co se stalo dnes na lovu, to nebyla pouhá nešťastná náhoda,“ vypravila ze sebe místo uvítání a obdařila manžela vyčítavým pohledem. „Našeho Jana se někdo pokusil zabít.“ Ztichla na okamžik, aby získala odvalu k dalším slovům. „Neměls nikdy připustit, aby byl náš syn zapleten právě do *téhle* sňatkové politiky!“ pokračovala pak. „Manželem té české princezny se měl stát Walram! Tak zněl původní návrh. Musíš prosadit, aby Jana z té nebezpečné hry vynechali! Pokud ti nezáleží na tom, že můžeš přijít o jediného syna, pak bys neměl ztrácet ze zřetele, že je to tvůj jediný dědic!“

Moje milovaná choť dobře ví, jak mě zranit, pomyslel si Jindřich s hořkostí. I on se o Jana strachoval, ale nyní bylo na změny ve sňatkové politice pozdě. Nehledě na to, že neměl ve zvyku utíkat z boje.

„Sdílím tvé obavy, Markéto,“ připustil po chvíli. „Ale... v tomto ohledu se už nedá nic dělat. Nyní už ne! Janův sňatek s Eliškou Přemyslovnou je dojednaný. Ztratili bychom tvář, začít teď něco měnit.“

„Ale Walram přece...“ přerušila ho Markéta, která horečnatě shledávala slova na synovu obranu. „Tvůj mladší bratr Walram se netajil tím, že by sňatek s Eliškou Přemyslovnou uvítal. Obdivuje ji za to, že se postavila Jindřichu Korutanskému... A někde musel zahlédnout její portrét. Zalíbila se mu prý velice.“ Pohled, který Markéta nyní upřela na manžela, byl prosebný. „Walram si jako starší a zkušenější jistě dokáže poradit se složitou situací, která v Čechách panuje. Zato Jan...“

Jindřich se posadil vedle Markéty na okraj lůžka a objal ji kolem ramen. „Jak jsem řekl, nic už nelze změnit, Markéto. Věř mi, prosím tě!“ naléhal na ni. „A to nejen kvůli zpečetěným a podepsaným dohodám. Z Jana se stal muž, mladý rytíř. Ponížilo by ho, kdyby se za něj vydal do Prahy Walram, protože my se o syna bojíme. Touhle životní zkouškou musí projít sám. Jen tak se stane dobrým vladařem. Neboj se ale – udělám vše, abych zajistil jeho bezpečí.“

Markéta na to pouze po chvíli zdráhavě přikývla. Svého chotě znala dobře, a tak věděla, že nemá cenu na něj nadále naléhat.